

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I de senere Aar har der i de fleste europæiske Lande rejst sig en stærk Bevægelse for Indførelsen af offentlig Arbejdsanvisning, og adskillige Steder, saaledes f. Eks. i Sverig og Norge, er en Ordning af Arbejdsanvisningen allerede indført ved det offentlige Foranstaltning. Da der saa godt som alle Vegne synes at være opnaaet gode Resultater ved den offentlige Arbejdsanvisning, har Indenrigsministeriet allerede i nogen Tid overvejet Mulighederne for Indførelsen af en lignende Ordning her i Landet. Efter alt hvad man har kunnet faa oplyst, skønner man nu ikke rettere, end at samtlige Betingelser for at opnaa gode Virkninger af Anvisningen maa antages at være til Stede, og man har derfor ment at burde tage Initiativet til, at Sagen søges ordnet ad Lovgivningens Vej.

Forinden Ministeriet fremsatte Lovforslag vedrørende Arbejdsanvisningen, ansaa man det imidlertid for rettest at give forskellige i Sagen interesserede Institutioner og Organisationer Adgang til at gøre sig bekendte med den Ordning, der tænktes indført, og fremkomme med Udtalelse om, hvorvidt der fra deres Side fandtes noget imod denne at erindre. Man tilskrev derfor i Juni og Juli Maaneder 1911 — dels gennem vedkommende Ministerier, dels direkte — de paagældende Institutioner og Organisationer, saaledes som den som Bilag A. trykte Skrivelse nærmere angiver.

Af de modtagne Svar, der findes trykte som Bilag B.—K., fremgik det, at man vel fra de fleste Sider var enig om at anse det for ønskeligt, at der tilvejebragtes en Ordning af Arbejdsanvisningen, men at der dog, navnlig fra de Organisationer, der repræsenterer Arbejdsgivere og Arbejdere indenfor Industri og Haandværk, næredes Ønske om Foretagelse af forskellige modstridende Forandringer i den af Ministeriet skitserede Ordning. Ministeriet ansaa det som Følge heraf for rettest gennem en Forhandling med de paagældende at undersøge, om det var muligt ved Indførelsen af saadanne Ændringer i den oprindelig foreslaaede Ordning, som ikke berørte dennes Hovedprincipper, at naa til et Resultat, som kunde tiltrædes af begge Parter. Man indbød derfor som Repræsentanter for „Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening“ de Herrer Direktør S. C. Hauberg,

Direktør M. Ballin og Bogtrykker H. Langkjær og som Repræsentanter for „De samvirkende Fagforbund“ sammes Formand, Næstformand og Sekretær, de Herrer C. F. Madsen, P. Hvidtfeldt og C. Gran og i sidstnævntes Sygdomsforfald senere Sekretær O. Smith, til sammen med Forligsmanden at deltage i Møder i Ministeriet til Drøftelse af Sagen, og man er herigennem naaet til, at de to Parter i Hovedsagen have tiltraadt den Ordning, der søges gennemført ved nærværende Lovforslag. De væsentligste af de Indvendinger, der ere fremkomne fra anden Side, maa formentlig antages at være bortfaldne efter den nu foreslaaede Ordning.

I første Række er det Kommunerne, der have Interesse i, at der skaffes Anvendelse for den ledige Arbejdskraft, og man har derfor anset det for rettest, at det overlades Kommunerne at drage Omkostning for Arbejdsanvisningen, hvorved man tillige vil opnaa, at Anvisningen bliver udført paa den Maade, der egner sig bedst for de forskellige Egne af Landet. Statens Opgave bør formentlig væsentlig gaa ud paa at sørge for, at Anvisningen over hele Landet foregaar efter samme ledende Grundprincipper, og at den fornødne Samvirken mellem de forskellige Anvisningskontorer finder Sted. Men ved Siden heraf synes det naturligt at lade Staten bære en Del af Udgifterne ved Anvisningen.

Det maa anses som en nødvendig Betingelse for, at Arbejdsanvisningen kan bringe fuldt ud fyldestgørende Resultater, at der findes anerkendte Arbejdsanvisningskontorer rundt om i Landet, saaledes at den af Kontorerne udøvede Virksomhed kan omspænde hele Landet. Paa Forhaand lader det sig ikke afgøre, paa hvilke Steder der vil vise sig Trang til Oprettelse af nævnte Kontorer, og man har derfor ikke ved Lovforslaget villet afskære nogen Kommune fra Adgangen til Oprettelse af et Kontor, saafremt Indenrigsministeren er enig med vedkommende kommunale Raad i, at Forholdene paa Egnen gøre saadan Foranstaltning ønskelig. Imidlertid maa det anses for en Selvfølge, at det for det store Flertal af Kommunerne ikke vil være nødvendigt at oprette selvstændige Kontorer, og navnlig vil det sikkert for de allerfleste Landkommuner Vedkommende være tilstrækkeligt, at de paagældende